SvenskaCanadaTidningen

Utgifven hvarje onsdag af
CANADA WEEKLY PRINTING CO., LTD.
325 Logan Avenue. Winnipeg, Man.
Telefon Garry 3174.

P. M. DAHL, Manager. NILS P. SON BROWN, Redaktör.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år (i förskott)	$1.00
Helt år, efterskotteris	1.50
Halft år	0.75
Helt år till Förenta Staterna	1.50
Helt år till Sverige	2.00
Halft år till Sverige	1.00

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registreradt bref som genom Post eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa sednare, som ej behöfva registreras, böra göras betalbara till The Canada Weekly Printing Co., Ltd.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombeds att insända både den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adressslappen.

ANNONSPRIS PÅ BEGÄRAN.

Efterfrågningar, 3 gånger, $1.50
Dödsannonser med svart ram och kors $1.50
Förlofningsannonser, önskas, etc., 50c per gång å utrymme icke öfverstigande 1 tum, enkel spalt. Betalning för småannonser bör alltid insändas i förskott.

AMERICAN ASSOCIATION OF NEWSPAPER LABEL FOREIGN LANGUAGE NEWSPAPERS

Onsdagen den 4 Oktober, 1916.

Slutdomen i det s. k. förräderimålet.

På annat ställe i dagens nummer omtalas, att högsta domstolen i Sverige fällt utslag i det s. k. förräderimålet. Enligt detta utslag blef dr. Hedén frikänd och dömdes riksdagsman Höglund till 1 års samt red. Oljelund till 9 månaders enkelt fängelse. När man jämför denna slutdom med rådhusrättens bekanta, afvita dom (3 års straffarbete för Höglund, 1½ års för Oljelund och 1 års för Hedén samt dessutom förlust af medborgerligt förtroende 1 år öfver strafftiden för samtliga), måste man erkänna, att rättvisan är på marsch, icke blott inom socialistiska kretsar utan äfven inom frisinnade och mera toleranta högerkretsar skall budskapet om dr Hedéns frikännande hälsas med glädje. Däremot måste det verka en viss förstämning, att högsta domstolen funnit rättvist utmäta fängelsestraff för de öfriga anklagade. Dessa straff äro visserligen betydligt lindrigare än rådhusrättens och visa ett tillmötesgående mot förnuft och naturlig rättskänsla, men ändra intet i domens principiella innebörd. Svensk medborgerlig frihet, att i enskild samvaro ordet är fritt, har fått ett det farligaste slag. Högsta domstolen hade säkerligen undanröjt det sista slaget mot rättskänslan inom stora lager af det svenska folket, om den icke blott lyssnat till sin ledamots, justitierådet K. G. Carlson, som yrkade på frikännande för hr Höglund, röst utan äfven till de många röster, juristers och lekmäns, som uppställde krafvet på ett frikännande af alla de anklagade såsom enkel rättvisa enligt gällande svensk lag och svensk rättsuppfattning. Som läget nu är, måste det bli riksdagens omsorg att söka med första förebygga de vådliga konsekvenserna af denna splitter nya rätts praxis.

Äfven riksdagens justitieombudsman bör här hafva ett ord med i laget. För honom bör det framstå som en ganska klar plikt att ställa till ansvar den åklagande och den domstol som funnit sig kunna i rättvisans namn kräfva och utdöma ansvar för landsförräderi mot män, som trodde sig se en hotande fara att Sverige skulle dras in i ett grundlagsstridigt anfallskrig. Det vore, för att använda Hjalmar Brantings ord, en landsfara om sådant uppenbart groft missbruk af åklagare och domaremakt finge förbli utan laga belfran, sedan nu högsta domstolen ytterligare strukit under att intet som hälst landsförrädiskt från de åtalades sida ett ögonblick förelegat.

Den hyllning, som kom dr. Hedén till del vid hans frigifvande, talar sitt tydliga språk. Det var icke blott politiska meningsfränder, som vid detta tillfälle kände ett spontant behof att understryka det rättvisa i högsta domstolens utslag, utan äfven personer i framskjuten ställning i samhället af annan politisk färg. Namnen på en del af dem, som brakte dr. Hedén sin hyllning, återfinnas på annat ställe i dagens nummer och rekommenderas till närmare granskning.

Arbetshjälp på farmen.

Problemet om arbetshjälp på farmen undersöktes noga, då "Commission of conservation" under sommaren 1915 gjorde sina undersökningar på 400 farmar i Ontario.

Af undersökningen framgick, att endast ett obetydligt antal arbetare ha anställning på farmarne året om. Endast på 61 farmar af 400 hade man arbetare, som hade årsanställning. Per månad hade däremot 256 farmar af 400 anställt arbetare.

Med det årligen återkommande klagomålet angående bristen på farmhjälp i minnet, synas siffrorna härofvan tyda på att farmarena i viss mån själfva äro orsaken till dessa svårigheter. Det är för mycket begärdt, att en god marknad på farmarbetare skulle hålla i sig, då arbete endast gifves vissa tider på året. Huru skola dessa arbetare finna sitt uppehälle under återstoden af året? Det är sant, att det på de flästa farmar förekomma mycket brådskande perioder, då skörden skall bärgas och troskas, och det är vanligen vid denna tid, som den extra hjälpen anskaffas.

Farmarena äro emellertid icke ensamma i denna situation. Många af våra största fabriker och affärshus ha fått vidkännas samma svårigheter. En af de största klädesfabrikanterna i Förenta Staterna uppgaf nyligen, att sammanhållandet af hans stab af tränade arbetare varit ett af hans svåraste problem. Han hade emellertid löst detta på så sätt, att han användt arbetarna och sina fabriksanläggningar för tillverkning af andra saker, för hvilka de lämpade sig under de tider, då klädesmarknaden var som minst.

Så med farmaren. Han har till sitt förfogande många produktionsmöjligheter. Om han tillvaratager alla dessa, kan han öka sitt arbete under de tider, som ingen hjälp i andra fall behöfves. Kompetent hjälp är lika viktig på farmen som i fabriken. Att trana arbetare är ett konstbart företag. Genom att anställa arbetare per år, slipper farmaren icke blott obehaget och kostnaderna att ständigt trana nya män utan erhåller äfven mera värdefull hjälp af män, som äro vana vid förhållandena på farmen.

Domare som kungliga kommissarier.

Medan Hon. Robert Rogers angrepp mot domare Galt i Winnipeg och andra domare, som suttit i kungliga kommissioner och tagit betaldt för sitt arbete, ännu är i friskt minne, kanske det är på sin plats att ägna några ord åt frågan om domares rättighet att sitta i kungliga kommissioner.

Den klausul i domarlagen, på hvilken Hon. Robert Rogers stödde sitt påstående, att domare Galt icke hade någon rätt att sitta i den kommission, som undersöker bygget af Manitobas landtbruksinstitut, är af följande lydelse:

"That no judge hereinabove mentioned shall, either directly or indirectly, as director or manager of any public corporation or firm, or in any other manner whatever, engage in any occupation or business other than his judicial duties; but every such judge shall devote himself exclusively to such judicial duties."

Denna klausul lades till domarlagen år 1905 af Laurierregeringen. Innan klausulen antogs i parlamentet, uppstod någon diskussion. Af denna framgick, att det var parlamentets afsikt att endast frånkänna domare rättighet att sitta som direktörer i bolag och dylikt. Frågan om kungliga kommissioner framdrogs äfven under diskussionens gång, och det visade sig vara parlamentets mening, att domare fortfarande skulle få sitta i dylika, om förhållandena så kräfde.

vara ganska sent att nu göra anfall mot domares rättighet att sitta i kommissioner. Då det nu under så många år varit kutym, att domare antaga dylika sysslor, både i dominions och provinsernas tjänst, är det ganska orättvist, för att icke säga oförskämdt, att anklaga domarena för "graft", då de mottaga betalning för utfördt arbete, hvilken beskyllning mr Rogers som bekant framslungade mot domare Galt.

Olyckligtvis för Canada ha kommissioner varit alltför nödvändiga och talrika. Det har emellertid i många fall visat sig absolut nödvändigt att tillsätta kommissioner för att undersöka underslef, som dominionregeringens eller provinsregermgarnes tjänare gjort sig skyldiga till. Och då man skulle utse lämpliga män, som skulle leda dessa undersökningar, var det icke mer än naturligt än att blickarna riktades mot domarkåren, där man åtminstone borde finna det mest opartiska och från politiska och personliga fördomar mest frigjorda personerna. Allmänheten hyser i det stora hela förtroende till domarkåren, och därför hafva regeringarna sett det lämpligast och mest rättvist att utnämna domare till ledare af kungliga undersökningskommissioner.

Om man betraktar Manitobas rekord, finner man omkring ett dussin kommissioner, som tillsatts af konservativa och liberala regeringar, och på två fall när erhöllo de tjänstgörande domarna extra betalning för det arbete, de utförde i samband med dessa kommissioner.

I Ontario och andra provinser hafva domare suttit i kommissioner och blifvit betalda därför. För endast några veckor sedan erhöll Sir W. R. Meredith, Ontarios chief justice, ersättning af regeringen i Ottawa för det arbete han nedlagt i den kommission, som undersökte de ryktbart vordna "fuse"-kontrakten.

Det är icke kommissionernas konstitutinella rätt, som besvärar Hon. Robert Rogers. Det är ganska tydligt, att det är de besvärande bevis, hvilka lades mot honom inför Galt-kommissionen, som kommo mr Rogers att känna sig besvärad, och som framkallade denna tirad af okvädingsord och påståendet, att domare icke hafva rätt att sitta i kommissioner och mottaga betalning för sitt arbete i dessa. Orsaken till mr Rogers uppträdande och irriterade sinnesstämning är ganska tydlig.

Mr Rogers har rykte om sig att kunna "bluffa" allmänheten och afleda misstankar, som uppkommit mot honom. Hans försök i den riktningen denna gång kunna dock anses skäligen misslyckade, och sanningen skall säkerligen snart framstå i fullt ljus. Ehuru mr Rogers lyckats få allmänhetens uppmärksamhet fästad på domarefrågan, har den nog icke glömt, att mr Rogers är invecklad i de nåbot dublösa transaktionerna vid bygget af Manitobas landtbruksinstitut.

En obefogad anmärkning.

Generalkonsul dr. David Bergström uppgaf nyligen för oss, att han starkt misstänkte, att de konservativa tidningarna i Sverige skulle söka finna något att anmärka mot hans tal vid den svenska folkfästen i Winnipeg d. 5 augusti i år. Det har nu visat sig, att hans misstankar icke voro ogrundade. Den konservativa tidningen Göteborgs Aftonblad, som nog kan taga namnen i Stockholm i hand, har nämligen fått tag på referatet öfver talet och antagligen efter mycket letande funnit en punkt, som hon trodde skulle kunna tjäna som en god utgångspunkt för ett angrepp mot dr. Bergström. När man läser Göteborgs Aftonsblads lamentationer, kan man knappast freda sig för den misstanken, att det icke så mycket är saken, man vill åt, utan dr. Bergström personligen. Det händer ju icke numer så ofta, att dr Bergström uttalar sig offentligen, och därför måste man passa på och taga alla tillfällen i akt. En fortsättning — om också en klen sådan — måste tydligen de konservativa kollegorna i Sverige ha på förtalet främst-kampanjen mot den fruktade och hatade politiske motståndaren, mot den civile krigsministern i den förtalade andra Staaffska ministären.

Göteborgs Aftonblad vill tydligen åter göra generalkonsul Bergström åtminstone till half förrädare, i det hon i ganska oförtäckta ordalag anklagar honom för att i sin ställning som Sveriges generalkonsul till Canada hafva uppmuntrat till emigration från Sverige.

Den värda samtidan tager fasta på följande ord i generalkonsul Bergströms tal:

Man behöfver icke vistas lång tid härute för att förstå, att ingenting kan vara mera ägnadt att bevara och stärka bandet mellan Sverige och svenskarna på Canadas och Amerikas jord än om dessa se att utvecklingen hemma i Sverige går allt mer i folklig, i demokratisk riktning. Sverige är dem för visso kärt, men ett demokratiskt Sverige är dem ännu kärare.

På följande sätt reagerar — läs och häpna! — Göteborgs Aftonblad mot dessa dr. Bergströms behjärtansvärda ord:

Med förlof sagt: de som stannat kvar i Sverige och bära ansvaret för dess öde få allt lof att själfva bestämma huru de skola sköta detta ansvar. De kunna ej rätta sig efter dem som frivilligt eller nödtvunget öfvergifvit fosterlandet och i regel ha en ytterst underlig uppfattning af förhållandena där hemma. Viktigare är att Sveriges rike består än att förbindelserna mellan Sverige och svenskfödda brittiska eller amerikanska undersåtar bestå. Tvärtom skulle man vara benägen att i dessa förbindelser se en medverkande orsak till emigrationen. Man beslutar sig lättare för att fara öfver Atlanten när man tas emot af släkt och vänner, och ofta uppträda dessa som frivilliga emigrantvärfvare.

Ja, det var ju ganska klart, att ett så reaktionärt organ som Göteborgs Aftonblad icke skulle kunna smälta orden om utvecklingen i Sverige i mer demokratisk riktning. Men att samtidan till den grad skulle förolämpa svenskarna i utlandet och förhåna den rörelse, som går ut på att bevara det svenska kynnet bland utlandssvenskarna, hade man dock knappast väntat. Förr i tiden var det icke så värst ovanligt, att man i Sverige intog den ställning mot svenskarna utomlands, speciellt i Amerika, som Göteborgs Aftonblad nu intar. Numer hafva tiderna dock förändrats, och allmänt erkännes den stora betydelse, som ligger däri att bandet mellan hemmasvenskarna och utlandssvenskarna bevaras och stärkes. Det är icke blott den mera frisinnade delen af Sveriges folk, som känner och erkänner denna betydelse, utan äfven män af starkt konservativ läggning, såsom exempelvis professor V. Lundström, hvilken en tid var redaktör (o, tider!) för Göteborgs Aftonblad. Det är vår öfvertygelse, att uttalandena af denna tidning härofvan numer icke delas af många därhemma.

Göteborgs Aftonblad har mycket rätt i att det är viktigare "att Sveriges rike består, än att förbindelserna mellan Sverige och svenskfödda brittiska och amerikanska undersåtar bestå." Men den tankegång måste vara tämligen underlig, som kan komma till den slutsatsen, att dessa förbindelser skulle innebära någon fara för Sveriges bestånd. Det är väl sanningen, att ett d e m o k r a t i s k t Sverige är svenskarna härute kärast, som samtidan menar skulle kunna medföra en dylik fara. Den reaktionära kollegan borde dock kunna förstå, att ju mer demokratiskt Sverige blir, ju flera sociala och folkliga frågor lösas på ett demokratiskt och tillfredsställande sätt, desto färre skola utvandra från de breda folklagren. De framfarna åren ha mer än tydligt visat, att ett reaktionärt Sverige icke förmått skänka de stora massorna social trefnad och hämma emigrationsströmmen. Däremot har det visat sig, att i ju mer demokratisk riktning utvecklingen gått där hemma, desto större ha utsikterna varit för Sverige att få behålla sina medborgare hemma. Däri har Göteborgs Aftonblad rätt, att stärkta förbindelser mellan svenskarna i Sverige och härute kunna blifva en medverkande orsak till emigrationen, men detta gäller endast om Sverige är reaktionärt. Om det är demokratiskt, är denna fara i viss mån afvärjd. Ett demokratiskt Sverige med social trefnad för alla landets barn skulle till och med kunna förmå ett icke föraktligt antal svenskar i Amerika att för alltid återvända hem.

För oss svenskar i Canada står det nog ganska tydligt och klart, att generalkonsul Bergström icke på något sätt i sitt tal i Winnipeg svikit sina plikter som svensk generalkonsul till Canada. Vi veta, att hans briljanta tal mottogs med entusiasm icke blott af dem, som hade förmånen att personligen höra honom, utan äfven af dem, som endast läste referatet. Sannare och folkligare, vackrare och hjärtevarmare ord ha knappast talats på svenskt språk i Canada. Vi äro öfvertygade om att de vidhjärtade hemmasvenskar, som tagit del af referatet öfver talet, tänka enahanda med oss i denna sak.

LITTERATUR.

Från Canada till Mexico. Reseskildring af C. Sahlin, utgifven af Skandinaviska Socialistförbundet i Amerika, 803 W. Madison St., Chicago, Ill. 35 cents.

Denna bok utgör en samling anteckningar från en resa genom Minnesota, Canada, Oregon, Washington, Californien, de södra staterna till Texas, med en afstickare till Mexico, och åter norrut till utgångspunkten. Dessa skildringar ha förut varit synliga i Svenska Socialisten som tidningsartiklar och nu blifvit samlade i en bok. Det bör redan från början påpekas, att skildringarna äro inträssanta, och att författaren haft ögon och öron med sig, där han rest fram. Han förstår äfven att på ett ganska medryckande sätt skildra hvad han sett. Den anmärkningen kanske kan riktas mot dessa skildringar, att de i många fall icke äro objektiva, och att författaren, som är socialistagitator, samtidigt som han omtalar huru tingen äro påpekar huru de enligt hans mening borde vara. Detta är kanske dock intet fel, då det är mycket möjligt, att författaren aldrig afsedt att vara objektiv. Han kunde äfven ha något mer talat om svenskarna exempelvis i Canada. Svenskarna i Winnipeg affärdar han med två rader! Som ett helt är emellertid den lilla smakfullt illustrerade boken inträssant och torde kunna tjäna som underhållande lektyr för en och hvar.

HUGGET OCH STICKET

"ÄT icke kött under sommaren", råder en hälsoauktoritet. Om priset på kött fortsätter att stiga, kommer nog det rådet att följas i Winnipeg nästa sommar.

•

Konung Konstantin af Grekland är i samma position som många politikussar. Han har det besvärligt att hålla sitt "jobb".

•

Klimatet i Manitoba saknar icke sitt inträsse och sina spännande poänger. Man vet aldrig, om man nästa dag bör gå i päls eller i skjortärmarna.

Frågan för veckan.

Hur länge skall Rob. Rogers kunna bluffa en del af Canadas folk?

•

Svenskarna i Canada och troligen äfven de flästa i Sverige hysa nog helt andra åsikter än Göteborgs Aftonblad om generalkonsul Bergströms briljanta tal vid folkfästen d. 5 augusti.

•

Högsta domstolens i Sverige utslag, hvarigenom dr. Hedén frikändes, hälsas säkerligen med tillfredsställelse af alla frisinnade svenskar både i Sverige och på denna sidan Atlanten. Man kan endast beklaga, att högsta domstolen icke kunde kosta på sig äfven ett frikännande af åtminstone riksdagsman Z. Höglund.

•

Det berättas att dr. Hedén, då han trädde ut ur rannsakningsfängelset, utropade med verklig känsla: "Men hvad det var gudomligt att inte få Aftonbladet under fängelsetiden!"

•

Vi veta andra tidningar, som det skulle vara gudomligt att slippa se. Exempelvis det för sin perfiditet ökända, konservativa missionsorganet Svenska Morgonbladet. En mindre lyckad idé exploateras af denna tidning under rubriken "En tilltvålad professor", i hvilken artikel den erkändt skicklige juristen, professor Lundstedt i Upsala, får en skopa ovett. Professor Lundstedt försvarade som bekant på ett briljant sätt de s. k. förrädarna, och det visade sig ju till sist att högsta domstolen i någon mån böjde sig för hans skarpsinniga tolkning af svensk lag. Men han är ju socialdemokrat, och detta är nog för Svenska Morgonbladet att framslunga följande osanning:

Professor Lundstedts uppträdande i denna rättegångsaffär har varit fullkomligt skandalöst, och den genanta dager hans kapacitet som straffrättslärare kommit i genom högsta domstolens utslag är honom väl unnad.

Det finns dock juridiska auktoriteter som blifvit värre "tilltvålade" i denna affär än prof. Lundstedt.

•

I en intervju med dr Hedén om fängelselifvet berättar Dagens Nyheter:

"En förströelse så god som någon, en roande omväxling i allt läsande och skrifvande, var därjämte en liten katt, som gick omkring i cellgångarna och hade underhåll af staten. Den katten kunde ibland när tillfälle gafs smita in i cellen och då var det riktiga högtidsstunder."

I följande dags nummer af Dagens Nyheter förekommer följande dementi af detta:

"Dr. Erik Hedén har allvarligt önskat att få rätta en missuppfattning i intervjuen med honom efter frigifningen. Det stod nämligen att den statsunderstödda katten brukade besöka honom i cellen, men detta är ett stort misstag. Det hade nämligen varit ytterst reglementsvidrigt af katten att tillåta sig något sådant. Dr Hedén har velat rätta detta, emedan han är öfvertygad att eljest hr Stridsberg i Svenska Dabladet, med lifligt instämmande af Aftonbladet, skulle ägna saken en trespaltig ledare under rubrik: Otillbörliga privilegier för presumtive landsförrädare."

•

Svenska Amerikanska Posten i Minneapolis, som tydligen kan taga Sverige-kollegorna Aftonbladet och Svenska Morgonbladet i hand, krystade nyligen ur sig under rubriken "Sverige synes tveka" bl. a. följande:

Den svenska nationen i dess helhet anser ju ett ryskt dominerande liktydigt med Sveriges upphörande såsom en självständig stat inom en nära lig-gande framtid. Under dylika omständigheter ligger det nära till hands att antaga, att det bästa vore att i tid förena Sverige's resurser med centralmakternas och på detta sätt förbättra de senares utsikter att segra. Ett dylikt beslut är ju dock äfven det högst farligt för landets oberoende på grund af det ovissa rörande hvilken maktgruppering, som till sist skall segra. Sverige befinner sig alltså i valet och kvalet.

Har det ännu icke gått upp för Svenska Amerikanska Posten, att Sverige icke är något Rumänien?

•

Det socialdemokratiska partiet i Sverige är som bekant numer splittradt, och de gamla och unga demokraterna ligga då och då i lufven på hvarandra. (Samsoms, bröder! hade man nästan lust att utropa.) Hjalmar Branting och "förrädaren" Z. Höglund ha i synnerhet varit hätska mot hvarandra. Nu har hr Höglund, hvilken som bekant sitter häktad, i den nya ungdemokratiska tidningen "Politiken" framfört en personlig deklaration rörande sin ställning till Branting. Han skrifver:

Jag vet att min opposition på sina håll inom partiet utges som förestafvad af personligt hat. Det är alltid en tacksam metod mot vedersakare. Därtill vill jag emellertid konstatera följande: Från den tid då jag som 15-årig skolyngling — det är nu 17 år sedan — började omfatta socialistiska idéer och var en trogen gäst i arbetarekommunens bibliotek i Göteborg samt började flitigt studera Ny Tid, som snart blef mig all sannings a och o (o, tider!), hyste jag äfven en mättlig beundran för Branting. Fyra år senare hade jag och Fredrik Ström företagit en något halsbrytande färd till Paris, hvarifrån vi korresponderade litet smått till Social-Demokraten, Ny Tid, Arbetet m. fl. tidningar. Här mottog jag erbjudande från Branting att bli fast medarbetare i Social-Demokraten. Jag afböjde, lät mig erkänna det, af ren blygsamhet. Jag hade för mig att man måste vara något tusan djäfligt för att kunna åta sig en sådan post. Föga anade jag då hvad sorts folk numera kan passera i Social-Demokraten; föga anade jag med hvilka figurer jag själf skulle slåss som ett lejon för att få in där... Nå, ett par år senare förnyades anbudet, sedan jag slutat i Ny Tid, men äfven då afböjde jag tacksamt. Jag har anfört detta för att visa att jag under mina tidigare år i partiet rönt mycken välvilja af Branting, hvilken äfven yttrade sig på annat sätt långt senare under en svår sjukdom, och att följaktligen allt tal om att min opposition skulle ha någon personlig grund är rent nonsens. Tvärtom skulle jag, om personliga skäl vore afgörande för mig, tidigt blifvit fäst vid Branting med mycket starka band. Ingen torde häller vilja påstå att min bok om Branting till dennes 50-års-dag — skrifven efter en period af häftig press- och mötespolitik — röjer ett spår af personlig bitterhet, ehuru hvem som hälst kan se att den är författad af en partipolitisk motståndare, som jag redan då varit fullt medvetet i flera år. Äfven de djupa sår som Brantings häftiga angrepp tillfogade mig 1911 under polemiken Mot upplösningen ärrade sig snart, om än denna strid, där han med så mycken hetsighet tog det värda paret Steffen-Palmstierna under sina vingars skugga, medförde en viss personlig spänning, som de senaste årens oupphörliga partifejder måst öka i hög grad. Men det är något helt annat än lumpet personligt hat, hvartill jag ej haft ringaste anledning. För Brantings person har jag alltid hyst aktning, ehuru — jag tillstår det — åtskilligt förminskad sedan han påtagit sig ansvaret för den skamliga Björklundska bravaden i Social-Demokraten i våras. Brantings politik återigen har med åren synts mig alltmer förkastlig i sin flacka och idélösa opportunism.

•

I den likaledes ungdemokratiska "Stormklockan" begår hr Höglund under rubrik "Hemlig frändskap. En skaldehälsning till Hjalmar Branting" följande af självkänsla fyllda dikt:

Ja, hård, o höfding, var vår vapenskift
och såren svida kanske länge än.
Men ej i svedan blandas hatets gift,
ty hat finns ej emellan tappre män.

Väl har jag stundom, stolt till öfvermod,
gått fram i faran som till munter dans.
Väl har berusat mig mitt unga blod
och stålet i min klingas ljusa glans.

Men själf, o höfding, var du ung en gång
och aktade blott föga åldrig vishets råd,
när högt uti ditt bröst sjöng blodets sång
som längtade till handling och till dåd.

Vår strid var striden mellan storm och ek;
ej stormen saktar och ej eken dör —
Tätt huggen fallit i vår vapenlek,
en hemlig frändskap dock oss sammanför!

Den tappre hatar ej den tappres själ
om än en fiende han uti honom fann,
blott niding hatar han och lumpen träl;
men man ger ärligt handslag åt en man.

Nog såren svida kanske länge än,
men ej i svedan blandas hatets gift,
ty hat finns ej emellan tappre män.
Dock hård, o höfding, blir vår vapenskift!

N. F. B.

EFTERFRÅGAS.

En ung man vid namn Johan M. Nilson från Åstorp, Sverige, försvann helt plötsligt ifrån Skandia hotell den 17 april förliden vår. Han hade en längre tid legat sjuk på St. Boniface hospital, och efter att han kom ut därifrån bodde han å nämnda hotell jämnt i 4 veckor. Om någon känner till hvar han befinner sig eller vet något om honom, vore jag mycket tacksam för meddelanden därom. Han har flera bref från Sverige liggande här.

M. A. MEYER,
413 Logan ave., Winnipeg.

Manitoba Agricultural College

Tionde året

Den tionde sessionen af Manitoba Agricultural College börjar

Den 17 Oktober för Degree studenter.
Den 24 Oktober för Diploma studenter.

Nu är tiden att anmäla sig.

KVALIFIKATIONER FÖR STUDENTER:—

Öfver 16 år, af god moralisk karaktär, med tillräcklig kunskap i engelska språket för att förstå och uppskatta instruktioner och föreläsningar.

STUDENTER ÖNSKAS:—

Colleget är för unga män och kvinnor, som hafva en allvarlig önskan att öka sin allmänna bildning, och som önska göra sig mera nyttiga i det samhälle, där de bo.

KURSERNA:—

Arbetet på colleget är uppdeladt i tre afdelningar: åkerbruk, huslig ekonomi och extension service.

Hufvudkursen i åkerbruk omfattar tre vinterterminer på fem månader hvar. Dessa äro afsedda för unga farmare, som önska utvidga sin allmänna bildning och lära vetenskapliga metoder vid farmning.

Kursen i huslig ekonomi är för unga kvinnor, som önska lära vetenskapliga och praktiska metoder i hemmet. Den omfattar hushållskonst hushållsvetenskap kokning, sjukvård, hushållsstyrelse, hönsafvel etc., etc., jämte vanliga bildningsämnen.

EXTENSION SERVICE skaffar instruktion i hemmet för dem som icke kunna komma till colleget.

Mat vid colleget kostar $3.50 i veckan och rum $1.00 per vecka.

Efterskrif genast exemplar af 1916—17 års kalender, innehållande upplysningar.

Adressera

The President,
MANITOBA AGRICULTURAL COLLEGE,
Winnipeg, Manitoba.

HON. VALENTINE WINKLER, Minister of Agriculture.